

Кондаурова І. О.,

к.е.н., доцент

**ДВНЗ «Донецький національний технічний університет»
ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ЕКОНОМІЧНОЇ ОСВІТИ**

В умовах формування економіки знань однією з ключових проблем забезпечення розвитку вищої школи України у напрямі інтеграції до європейського освітнього простору є пошук і впровадження принципово нових ідей, рішень і механізмів для інноваційної модернізації змісту і форм навчання, підвищення якості підготовки фахівців, забезпечення відповідності освітніх послуг вітчизняних вищих навчальних закладів європейським і світовим стандартам.

Проблеми формування, функціонування й розвитку економіки знань на різних рівнях, розглядались та досліджувались багатьма вітчизняними та зарубіжними вченими. Серед них А. Гальчинський, В. Геєць, С. Мочерний, А. Бузгалін, В. Строев, Д. Белл, Дж. Гэлбрейт, Г. Кан, М. Кастельс, Д. Рисмен, Р. Солоу, Т. Стюарт та ін. [2; 5]. З точки зору формування і розвитку інтелектуального капіталу в системі економіки знань великий інтерес викликають ідеї українських економістів С.Вовканича, Л.Федулової, А.Чухно[1; 3; 4].

Суспільний розвиток створює принципово нові умови функціонування освітньої галузі, в яких освіта набуває безперервного характеру. Результатом є постійне залучення індивіда до процесу отримання нових знань, до самоосвіти і самовиховання, до підвищення кваліфікації. Тому сучасна економічна освіта має забезпечувати студентів не тільки вузькоспеціалізованими, а й широкими універсальними і фундаментальними знаннями. Слід розвивати у майбутніх економістів здатність до інновацій, до творчої пізнавальної діяльності.

На нашу думку, перспектива економічної освіти полягає саме в тому, що вона сучасних умовах набуває не тільки вузького професійного, а й інформаційного, масового, додаткового характеру. Висока загальна і професійна економічна грамотність лежить в основі продуктивної діяльності у будь-якій галузі економіки.

Потужним ресурсом для розвитку інноваційності освіти виступає активна творчо-пошукова діяльність викладачів-новаторів. Адже сьогодні викладач повинен вміти: проектувати навчальний

процес, поєднувати різні підходи до технології навчання, знаходити оптимальні для кожного заняття форми і методи навчальної роботи, застосовувати інноваційні методи навчання, розв'язувати творчі, проблемні завдання професійно-педагогічної діяльності, активно займатися науковою діяльністю. Але впровадження інноваційних технологій в практику навчального процесу є неможливим без урахування характеру та особистості викладача, наявності в нього таланту та професійної майстерності.

Отже в інноваційних процесах здійснюється перетворення не лише самого викладання як педагогічної діяльності з усіма її засобами і механізмами, але й суттєво переглядаються її цільові настанови та ціннісні орієнтації: спрямованість у майбутнє; побудови нового типу стосунків між викладачем і студентом (ці стосунки втрачають характер примусовості і підлеглості, набувають характеру співтворчості, рівної взаємодії, взаєморегуляції та взаємодопомоги); реалізація індивідуально-творчого підходу; допомога студенту в плануванні та реалізації його навчальної й науково-дослідної діяльності.

Слід зазначити, що основною метою впровадження будь-якої інновації у вищому навчальному закладі є підвищення якості навчання. Тому виникає необхідність моніторингу та виміру поточних та кінцевих результатів цього процесу, які базуються на використанні соціологічних методів, методу рейтингових оцінок, коефіцієнтного аналізу.

Підсумовуючи, можна сформулювати основні поточні і перспективні завдання з інноваційної модернізації освітнього процесу у вищому навчальному закладі : по-перше, вдосконалення та подальший розвиток в навчальному процесі інноваційних підходів та технологій; впровадження в навчальний процес міждисциплінарних інноваційних технологій; по-друге, розробка електронних версій навчально-методичних матеріалів, електронних підручників з системою комп'ютерного контролю та самоконтролю; розробка електронних лекційних курсів та практичних завдань для дистанційної освіти з метою максимального розповсюдження науково-педагогічного досвіду в регіонах;

по-третє, застосування інноваційної організації самостійної роботи на базі використання комп'ютерних технологій, яка дозволяє

реалізувати такі важливіші принципи освіти як індивідуалізація та диференціація навчання, активний вибір студентом додаткової навчальної інформації. провадження в навчальний процес концепції інноваційного учбового простору, що передбачає відповідне обладнання аудиторій для проведення навчальних та наукових заходів; по- четверте, розвиток і стимулювання наукової ініціативи та творчості студентів; по-п'яте, розробка комплексної системи застосування в навчальному процесі освітньо-інноваційних технологій в умовах становлення економіки знань в Україні.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Вовканич С., Семів Л. Людський та інтелектуальний капітал в економіці знань// Вісник НАН України. –2008. – № 3. – С.13-23.
2. Кувакова И.М.,Соседов Г.А. Процессы институционализации и самоорганизации в сфере образования: вопросы научной методологии.– Тамбов: ТГТУ, 2009. – 195 с.
3. Федулова Л.І. Концепція інтелектуального капіталу в системі економіки знань// Проблеми науки. – 2006. – № 3. – С.34-38.
4. Чухно А.А. Інтелектуальний капітал: сутність, форми і закономірності розвитку// Економіка України. – 2002. – № 11. – С.48-55.
5. Економіка знань та її перспективи для України: Наук. доп. / В.М. Геєць, В.П. Александрова, Ю.М. Бажал, М.С. Данько, В.В. Дем'яненко. — К.: Ін-т екон. прогнозування НАН України, 2005. — 168 с.